

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΡΟΥΜΑΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

ΕΝΑ ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ο Διάδοχος Φερδινάνδος και η Έλληνις Έλενη Μόσχου. Μιά ζωνρή σκηνή στα Άνάκτερα της Σινάϊας. Όπου φανερώνεται η Έλενα Βακαρέσκου. Τα πρώτα της ποιήματα Έβρας δύο καρδιών. Το Φερδινάνδος και η φίλη της. Το τέλος του ειδυλλίου.

Γύρω από το Ρουμανικό Θρόνο τελευταίως ύφαινονται συνωμοσίες που κρατούν σε άνησυχία το Ρουμανικό λαό, χωρισμένο σε δύο στρατόπεδα, τους Καρολιστάς και τους Ολαδούς του σημερινού καθιστώσας. Θα μείνη άραγε ο μικρός Μιχαήλ — ο γιός της Έλληνίδος Έλενης — βασιλεύς της χώρας, ή θα γυρίση να ξαναπάρη το Θρόνο ο πατέρας του Κάρολος, ο περιπετειώδης αυτός ήγεμονίδης, ο πασιγνώστος για τὰ έρωτικά του σκάνδαλα ;

Δέν είνε όμως ή πρώτη φορά που ή Ρουμανία πληρώνει τις συνάψεις πριγκηπικών ειδυλλίων. Και άλλοτε ο τρελλός Έρωτας είχε χάσει την ούρα του μέσα στα άνάκτερα της Σινάϊας, και είχε φέρει την άνησυχία στην πολιτική ζωή της χώρας. Η ήρωϊς ένος παλαιού έρωτικού ειδυλλίου ή Έλενα Βακαρέσκου, ζή άκόμη και είνε πάντοτε μιά από τις καλλίτερες ποιήτριες στο Παρίσι.

Η οικογένεια των Βακαρέσκων, αν και δέν έφερε πριγκηπικό τίτλο, ήταν μιά από τις αρχαιότερες της Ρουμανίας. Πολλοί Βακαρέσκοι άναφέρονται τιμητικά στην Ιστορία. Ο πατέρας της Έλενας και ο θεός της διετέλεσαν πρεσβευταί. Ένας άλλος Βακαρέσκος διεζοιρή στη δημοσιογραφία και άλλος στα γραμματια.

Η Έλενα γεννήθηκε στο Βουκουρέστι στις 3 Οκτωβρίου 1866. Από μικρή έπηρε στο Παρίσι, όπου έμεινε όχτω χρόνια σπουδάζοντας τη Γαλλική Ποίηση με τη συντροφιά των γνωστοτέρων λογίων της εποχής. Τόσο τελειοποιήθηκε δέ στη Γαλλική γλώσσα, ώστε μπόρεσε να γράφη γαλλιστί όλοκληρη ποιητική συλλογή, τα "Ο ν ε ι ρ α". Το βιβλίο της αυτό γίνηκε άμεσα αγαπητό από τους Γάλλους, ένδουσίασε τους Ρουμάνους, οι όποιοι άοχισαν να την συγκρίνουν με μιά άλλη ποιητικότητα κόρη της Ρουμανίας, την Ίουλία Χαδόδου που πέθανε σε ηλικία 19 ετών, άπάνω στη λάμψη της όμορφιάς και του ταλέντου της.

Η Έλενα Βακαρέσκου ξαναγύρισε στο Βουκουρέστι και άρχισε να μελετά δέ δημοτικά τραγούδια των Ρουμάνων και να γράφη δεικτική συλλογή...

Βέβαια ή προτοτυπία δέν έλλειψε ποτέ από την βασιλική Αύλη της Ρουμανίας. Βασιλεύς τότε ήταν ο Κάρολος, τύπος αίσθητου στρατιωτικού, απληλού και άπομονωμένου ανθρώπου.

Αντιθέτως, ή βασίλισσα Έλισάβετ, ή γνωστή με το ψευδώνυμο Κ α ρ ο μ ε ν Σ ύ λ β α συγγράφει, ήταν ο κόπος της ρομαντικής, της αισιόθητης, της μελαγχολικής γυναίκας, που από τα μυστηριώδη τοπεία του Μέλανος Αρκουού βρέθηκε μια μέρα βασίλισσα ένος θερμού λαού που παθαίνονταν για τη ρουσιική και την άγλαη.

Η Έλισάβετ απέκτησε παιδι, αλλά της πέθανε μικρό και δέν έβγαζε άλλο. Και έτσι ο Ρουμανικός Θρόνος έμεινε χωρίς διάδοχο. Όπως ή Αμαλία της Ελλάδος, έτσι και ή Έλισάβετ ήθελε ν' ανακηρύξη διάδοχο δικό της άνηψιο, ένθ ο Κάρολος, (όπως και ο Όθων) ήθελε ένα δικό του. Τέλος ανέλαβαν το ζήτημα οι Ρουμάνοι πιστευόμενοι και άκηρησυχία διάδοχος ο άνηψιος του Καρόλου Φερδινάνδος του Σιγκισμυγκεν, ο πατέρας του έρωτομανούς Καρόλου, που πέθανε πρό μηνών.

Ο Φερδινάνδος πήγε τότε να εγκατασταθή στο Παλάτι. Ήταν μόλις 26 ετών. Ψηλός, λιγνός, με χαριτωμένη χορροστασία, είχε όμορφατα νεφράλι και τα γλυκύτερα μάτια του κόσμου. Εύθυμος αλλά και ρεμβώδης καμιά φορά, άγαπούσε τις άπυλάσεις και την Ποίηση. Η εμφάνισή του άναστασε το γυναικείο κόσμο του Βουκουρεστίου και, καθώς λένε, έταραξε την καρδιά πολλών β ο γ ι α ρ ι σ σ ω ν. Διηγούνται μαλιστα ότι μιά πριγκηπίσσα με άμύθητα πλοήθη, ειπε ότι θα έδνε όλη της την προίσιία για μιά ώρα α λ λ η θ ι ν η ς α γ α π η ς στην άγκαλιά του Φερδινάνδου. Ο όμορφος διάδοχος δέν έβρινε άσυγκίνητος στους άνασταναγμένους όν καρδία της Αύλης, αλλά έδως συνήθως συμβαίνει, ήθελε σιγμή που δέν του έφτανε μιά ή δύο ώρες κατακτιπής...

Δεσπονίς έπί των τιμών της Βασιλείας, σείας του ήταν τότε, μάζη με άλλες, και ή διαπνοή Έλενη Μόσχου, από την ιστορική οικογένεια των Βραγχοβάνων, άνηψια του δικού μας Γρηγορίου Σούτσου. Ο Φερδινάνδος έννοιεσε την καρδιά του να χιπιά για την όμορφη Έλληνίδα άλλ' αθέη τον απέφραγε, πράγμα που έρεθίσε περ-σσότερ- τον πόθο του.

Μιά βραδυά, σ' ένα Άνακτερο χορό ή Έλενη Μόσχου παρουσιάσθηκε μ' όλη την λάμψη της όμορφιάς της έχοντας καρφομένο στο στήθος της ένα ώραίο, φλογερό τριαντάφυλλο.

Ο Φερδινάνδος την έπλησίασε μόλις την ειδε και

της ψιθύρισε έρωτικώτατα λόγια.

Η νέα όμως έκαώθη ότι δέν έκατάλαβε. Ο Φερδινάνδος τότε με περισσότερο τόλμη έπλησίασε πιο πολύ και ειπε :

— Δόστε μου το τριαντάφυλλο αυτό. Θέλω να γείνη δικό μου και αυτό...και σεις !..

Τα λόγια αυτά άναστάσων την Έλληνίδα. Το εύγενικό αίμα της ανέβηκε στο πρόσωπο της και άγανακτιμένη άπήνησε :

— Ούτε τό ένα, ούτε τό άλλο θα γείνουν ποτέ κτήμα Γ ε ρ - μ α ν ο ύ !

Και του έγύρισε τη ράχη...Την άλλη μέρα ή φρόνημη κόρη έκαυετο, και στη θέση της διαρίχτετο δεσπονίς των τιμών ή Έλενα Βακαρέσκου, ή Ρουμανίδα ποιήτρια.

Η Βασίλισσα Έλισάβετ και ή Έλενα Βακαρέσκου ήταν δυό ψυχές πλασμένες για να νοιώθη ή μιά την άλλη. Ρεμβώδεις και ποιητικές φύσεις, είχαν και ή δυο τό ίδιο ιδανικό και γίγηκαν στενές φίλενάδες. Η Έλισάβετ έδιάβασε στην Έλενα τα διηγηματικά της και έκείνη στη Βασίλισσα τα ποιήματά της. Περιούσαν έτσι όρες όλοκληρες μοναξιάς και φίλιας.

Στό μεταξύ, ο Φερδινάνδος εξακολουθούσε τις διασεκέσεις του και τις εύκολες κατακτιπής του. Μιά μέρα όμως, κουρασμένος φαίνεται, μπήκε χωρίς ν' άναγγελθή στα ιδιαίτερα δωμάτια της Βασίλισσας και έβει βρέθηκε μπροστά στο έξή- χαριτωμένο θέαμα :

Η Βασίλισσα ήταν έπαλωμένη σε μιά σ α ι ε λ ο ν κ ι, ένθ σ' ένα σακμακί, κοντά στα πόδια της, καθότανε ή Έλενα Βακαρέσκου και της έδιάβαζε νέα ποιηματά της.

— Σας διακόπτω ; ρώτησε ο Διάδοχος. Γίνονται ένοχλητικός ;

— Όχι και τόσο πολύ, άπήνησε ή Βασίλισσα.

— Αν θέλεις, κάθιτε ν' άκούσεις κάτι ώραίο.

Ο Φερδινάνδος εκάθησε και άκούγε θαυματομένο, την όμορφη κόρη με τα μεγάλα μαύρα μάτια, τό εσχαρι, αλλά πλαστικό σώμα, ν' άπυγγέλη με φροιά πρωτοφανέρωτη γι' αυτόν, ένα από τα δυνατώτερα ποιηματά της, τη «Ραφωδία της λαμποπισίας», που άργότερα βραβεύθηκε από τη Γαλλική Άκαδημία. Η σκηνή αυτή ήταν πολυ συγκινητική για την καρδιά του Φερδινάνδου. Κι' άπο τη στιγμή έκείνη ο Διάδοχος του Ρουμανικού Θρόνου άγαπούσε με πάθος την Ποίηση. Μα και ή Έλενα Βακαρέσκου, με την ψυχή γεμάτη άκόρη από άουιστες έπιθυμίες έννοιεσε ότι στο πρόσωπο του Φερδινάνδου βρηκε τέλος τον όνειρετόν ίπότη της...

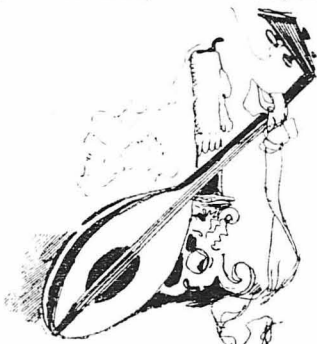
Από την ήμερα έκείνη ή απογγελίς των ποιημάτων γίνονταν μεταξύ τριών. Ο Φερδινάνδος εξήγησε από τη θεία του την άδεια νάρχεται και αυτο- τός ν' άκούη, και ή Έλισάβετ, στην άφεαλιά της, του τό επέτρεψε. Οι δυό ήταν αι έρωτευμένοι, χωρίς άόμη να τό πη ο ένας στον άλλο, και ήταν εύτυχισμένοι που συνεννοούτο με την Ποίηση.

Δέν είνε γνωστόν αν ή Έλισάβετ κατάλαβε άμεσα τό αισιήμα του Διαδόχου προς την Βακαρέσκου. Τό βέβαιον είνε ότι το έμαθα έπισήτως από τό στόμα της κορις με τον έξης περιεχοιο τρόπο. "Ενα κλοκακιανό άπόγευμα ή Έλενα βρισκότανε έπαλωμένη σ' ένα δωμάτιο της Βασίλισσας και ο ύπνος την είχε πάρει στον καναπέ. Η Βασίλισσα μπήκε, και για να μην την ξυπνήση, κάθισε ήσυχα-ήσυχα κοντά της και διάβαζε ένα μυθιστόρημα. Έξαφνα, ή Έλενα, σπών ύπνο της, άρχισε να κλαίη και με φωνή ανθρώπου που κοιμάται, έμουρομούρισε :

— Τόν αγαπώ ! "Αχ, τόν αγαπώ πολύ !..

Η Βασίλισσα έκανε τότε μια άπότομη γίνηση. Η Έλενα ξύπνησε και άμα την ειδε κοντά της, έπαισε στα γονατα και κλαίγοντας της έξομολογήθη τόν έρωτά της. Η Βασίλισσα την άκουσε με καλοσύνη και την συγχώρεσε. Κ' έτσι, κάτω από τα πυκνα και μυστηριώδη φυλλώματα της Σινάϊας, κάτω από τις φιλεφύρες του Σωσέ, μέσα στις λαμπρές σάλες των Άνακτερων, ύφαινονταν ο έρωας αυτός, με την προστασία της Βασίλισσας που έσεδιάζε προσεχή τόν γάμο του Διαδόχου και της άγαλτημενης της ποιήτριας. Η έμπνευσμένη Βασίλισσα, στην αγαθοτητα της ψυχής της, εύδοικε εύδοχη την πραγματοποιησιό του όνειρου αυτού και ήθελε να συνειθισή και τό λαό του Βουκουρεστίου στο ίδιο γεγονός. Όχι δέ μονο στις έπίσημες τελετές επέτρεψε στους δυο έρωτευμένους να στέκουν κοντά και να κρυφομιλούν, άλλα και συχνά, στους περιπάτους των με τ' αμάξι, έπαίρινε μαζί την Έλενα και το Φερδινάνδο.

Όλα όμως αυτά άκόνισαν τις κακές γλώσσες και άναγαν τη ζήλια της Βουκουρεστιανής

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΙΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΡΑΠΤΟΥ

Κάποτε άλλοτε πού έδιδετο ή πρώτη παράσταση ενός νέου έργου του δημοφιλέως στην εποχή του γάλλου θεατρικού συγγραφέως Πουανονιέ, οι χοροφύλακες πού ήσαν έντεταλιμένοι για τη τήρησι της τάξεως, άντελ φθησαν έναν θεατή ό όποιος έλεγε καθ' τόσο στον γείτονά του :

— Τι λέει, νά την κόψω ... νά μήν την κόψω ...

Οί χοροφύλακες υπέθεσαν ότι έπρόκειτο περί λοιπ διωτών, οι όποιοι συνεννοούντο για νά κόψουν τις τούλες των άνυπότακτων θεατών και νά τους κλέψουν έτσι τά πορτοφύλια τους.

Χωρίς νά χάσουν λοιπόν καιρός, τους συνέλαβαν και τους ώδήγησαν στο γαιωνικό τμήμα. Φαντάζεσθε όμως την έκπληξη του άστυνόμου, όταν άνεγνώρισε τον έναν από τ' αυτούς. Ήταν ένας από τους καλλίτερους ράφτες του Παρισιού.

— Γιατί σε πιάσαν ; τον έρώτησε.

— Οπως γού ξέρω τον λόγο, άπην ησεν ό φτωχός ράφτης, και συνέχισε : "Ο κ. Πουανονιέ ό όποιος είναι πελάτης μου, μου παρηγγείλε νά του έτοιμάσω μιά φορεσι ά, όσο του δυνατόν γρηγορότερα. Την φορεσιά αυτή, καθώς μου έπισχέθηκε, θα μου την πλήρωσε από τά ποσοστά του έργου του, του όποιου έδωδη άπόψη η πρώτη παράστασις. Ξέρω όμως έγώ άν τό έργο αυτό θ' άρξή, και άν θά παιχθή άρκετές φορές, ώστε ό συγγραφέας του νά μπορέσει νά μου πληρώσει την αξία της φορεσιάς ; Γι' αυτό λοιπόν, έπληρα μαζί μου τον πρώτο μου βοηθό, αυτόν έδωδ, ό όποιος είναι ξυμνο παιδί, και καταλαβαίνει από θέατρο, και ήρθαμε στην πρωτέρα του έργου. Ύστερα από κάθε σιγή, ρωτούδα τον βοηθό μου τί ιδέα μάφορεσι για τό έργο : — «Νά κόψω, ή νά μήν κόψω :» — την φορεσιά, δηλαδή, — τον έρωτούσα. Και οι κύριοι από δω παρεξηγησαν τά λόγια μου...

"Ο άστυνόμος έσπευσε ν' άφίσις έλευθερο τον ταλαιώτο ράφτη, ό όποιος...έγγιωσε άμέσως στο θέατρο με τον ύπάλληλό του νά συνεχίσουν την πρωτότυπη κριτική του. Ή ιστορία όμως δέν αναφέρει δέν... Έκοψε, τέλος πάντων, την περιφημη φορεσια του συγγραφέως...

άριστοκρατίας. Ή Βασίλισσα τότε για νά δώση τέλος στην κακογλωσσία, προσώτασε μια μέρα τον Καντιραρή, τον ανίσχυρο τότε Ύπουργό των Έσωτερικών και του φανερώσε τό σχέδιό της. "Ο γέρος και πολυμήχανος πολιτικός απητήρησε με θαύμος στη Βασίλισσα ότι ό γάμος αυτός ήταν αδύνατος.

— Θα σε ρίξω ! του είπε θεμιωμένη η Βασίλισσα, και άν οι διέδοχοί σου σκεπτόνται όπως συ, θα τους ρίξω κι' αυτούς ! Είμαι αξία τριαντα ύπουργεία ν' αναποδυγού το ...

— Θα έχω την τιμή — άπήνησεν ό πανουργός Ύπουργός ν' αναποδυγούσθω πολλές φορές, Μεγαλειότητι. Βεβαιώθητε όμως ότι κανένα Ρουμάνο πολιτικό, δέν θα έπιτρεψή το γάμο αυτο ...

Τα ίδια επανέλαβαν συμπλοκωμένοι και αντιπολιτευόμενοι και στο Βασιλεία, ό ολιγοί, συμπλοκωσε έλισσις στην αρχή το είδωλο του άνιηγου του και είχε ζητήσει, χαρη στις παρκαλούς της Έλισάβετ, τη γνώμη των πολιτικών ανδρών της χώρας.

Τό πράγμα για είχε άποκαλυφθή. Ή Ρουμανική άριστοκρατία άρχισε δεινή αντιπολιτευσι έναντιον του γάμου αυτού. "Ο τυπος έκανε τρομερό θόρυβο, φοβερίζοντας τους Βασιλείς. Παρά λίγο νά γινή και έπερωήτης στη Βουλή.

Μπροστά στη φοβερή αυτή κατακραυγή, ό Φερδινάνδος άναγκάστηκε ν' άναχωρήσει προσωρινώς στο εξωτερικό, και ή νεαρή Κορμην Σόλβα αρρωστήσε και πήγε ν' άλλασθ την αμα της στην Ίτολία. "Αλλοι καιροί, άλλες αγάπες, — λέει κάποιο Ρουμανικό τραγούδι. Κι' έπει, ή νεαρή ποιήτρια, λημονημένη, πικραμένη, έπρησε στη Ρωμή τη Βασίλισσα και πήγε στο Παρισι, όπου, με τη συνδρομία των ποιητων και των καλλιτεχνων, προσπάθησε νά γιαιέρη τον πονο της.

Έχει έγραψε τά καλλίτερα ποιήματά της : <Τά τραγούδια της Αήνης>, μετεφώσε τον <Τεχνοβί> τό περίφημο έπικό ποιημα της Κάρμην Σόλβα, έγραψε τις <Φλόγες και άστραγες> και μια συλλογή διηγημάτων τις <Ανατολίτικες νύχτες>. Ή Έλενα Βακαρέσου κ' ή παντα στο Παρισι, όπου και έμαθε τό θάνατο του Βασιλέως Φερδινάνδου.

Τώρα γράφει μυθιστορηματα έμπνευσμένα πολλές φορές από τη Ρουμανική έξω και κρατεί ώραίο φιλολογικό Σχολόν, όπου συγκεντρώνεται ό πιο διαλεχτός κοσμος των καλλιτεχνών και λογιών. Την έζητησαν πολλοί και διακεκριμένοι σε γάμο, άλλ' ή Έλενα Βακαρέσου δέν θέλησε νά παντρευτή.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο άπαιτητικός σφοδός και ό καλλέβουλος αυτοκράτορ. Ποιός είναι ό Βασιλεύς ... Ή άπάντησι του χωριότη. Ή Αικατερίνη της Ρωσίας και ή φίλη του μαγειρέυ. "Σπου ό Μπουαλώ θυμώναι και τά λέει τσεκουράτα.

"Ο Αυτοκράτορ της Ρώμης Αντωνίνος, έκάλεσε κάποτε τον σπιτικό φιλόσοφο Απολλώνιον, για νά χρησιμοποιή ως διδάσκαλος του γιουό του Μάρκου Αδρηλίου. "Ο Απολλώνιος άνεχώρησε πράγματι, από την πατρίδα του Χαλκιδα κι' ένα καλό πρωί έφίτασε στη Ρώμη. Μόλις ό αυτοκράτορ πληροφορήθηκε την άφιγή του, του έστειλε άμέσως ένα αυλικό με τον όποιον του έμνησε ότι ό γιουό του τον περίμενε άνοπομένως. "Ο Απολλώνιος όμως του άπάντησεν άγέρωχα ότι ό μαθητής ήθελε νά πάη προς προΐπάντησιν του διδασκαλιου του, και όχι ό διδασκαλος προς τον μαθητή.

"Ο Αντωνίνος είχεν ειςτους πολλή ηπιον χαρακτήρα. Κι' όταν του μετέθεσαν την άπάντησιν του φιλοσόφου, άρκεσθήκε ν' άπαντήσχη χαμογελώντας :

— Μου φαίνεται περίεργο πως ό σφοδός αυτός άνθρωπος βρίσκεται πως από τό σπίτι του έδώ έδώ είναι περισσότερο δρόμος παρ' ότι είναι από την Χαλκιδα έως την Ρώμη !..

Κι' άμέσως, ό πράγματι φιλόσοφος αυτός μονάρχης, διέταξε τον γιουό του Μάρκο Αδρηλίω νά πάη προς προΐπάντησιν του διδασκαλιου του.

Κατά τη διάρκεια μιας κινήματικής έκδρομής, ό Έρρίκος Δ της Γαλλίας άπεχωρήσθη από την ακολουθία του και βράθηκε όλομνηχος μέσα σ' ένα δάσος. Έκει λοιπόν πού προχωρούσε προσωπικά προσπαθώντας νά ένακούρη τό δρόμο του, συνήτησε έναν χωριότη πού καθόταν στη είχα κάποιου δέντρου.

Τι κάνεις εκεί ; τον έρώτησε ό βασιλεύς.

— Νά σου πώ, άρχοντά μου... Ημερώναι νά δω τον βασιλέα πού ήθελά περάσω, καθώς έάν, από δω.

— Καβαλλίκαθε, άν ήβλεξ, πίσω απ' τό αλόγο μου, άπήνησεν ό Έρρίκος και ήθελε άόχησθ σ' ένα μέρος όπου ήθελά περάσσει νά τον βλεψή κιά...

"Ο χωριότης, κατενθουσιασμένος, καβαλλίκαθε. Στο δρόμο έρώτησε πως θα μπορούσε νά ξεχωρήσ τον βασιλέα από τους άλλους άρχοντας.

— Δέν έχεις παρά νά κινιτάξη, άπήνησεν ό Έρρίκος, ποιός απ' όλους ήθελε το καπέλλο του στο κεφάλι, την ώρα πού όλοι οι άλλοι ήθελόκαλύπτονται.

Σέ λίγο, ό βασιλεύς συνήτησε την ακολουθία του. Όλοι οι αυλικόί, έννοείται, έσπευσαν ν' τον χαιρετήσουν θράζοντας τά καπέλλα τους και κάνοντας θαυμάσιες υποκλίσεις.

"Ο Έρρίκος γύρισε στον χωριότη.

— Ή, τι λέει, ποιός είναι τάχα ό βασιλέας ; τον έρώτησε.

— Τι νά σου πώ άρχοντά μου, απήνησεν άπαθήστατα ό χωριότης. "Αλλος από τίνα κι' από τίνα δέν φοράει τό καπέλλο του στο κεφάλι... Μου άναγκαστικά, ό βασιλέας είναι... Ένας από τους δυο μας !

"Η αυτοκράτειρα της Ρωσίας Αικατερίνη η Β', περνώντας μια μέρα από τό μέρος των Άνακτόρων της όπου θρόνονταν οι κουβίνες, παρατήρησε μια φτωχή γυναίκα ή όποία, έπι δύο ώρες περίπου, στεκόταν ακίνητη έξω από ένα παράθυρο, χωρίς νά ένοχλείται από τό ποτόν χόνι πού έπεφτε.

— Τι περιμένει αυτή ή γυναίκα, τόσο ώρα ; έρώτησε ή Αυτοκράτειρα με περίεργεια έναν ύπηρέτη.

"Ο ύπηρέτης στην αρχή δέν ήθελε ν' άπαντήσχη. Μαρς όμως στην έπιμονή της Αικατερίνης, άναγκάστηκε νά έμολογήσχη ότι ή γυναίκα αυτή ήταν φίλη κάποιου συναδέλφου του, και περίμενε ύπομονητικά νά δώη ευκαιρία και νά της ρίξη από τό παράθυρο, κανένα χαρμινό από την αυτοκρατορική κουζίνα.

"Όταν ό ύπηρέτης τελείωσε την έμολογήα του, περιμένα τρέμοντας νάκουσχη ποιά τρομερή τιμωρία ήθελά έπέβαλεν ή Αυτοκράτειρα στους δυο εραστές.

"Η Αικατερίνη όμως έβρισκε λίγο συμπαγή και κατόπιν είπε : — Νά πάς να πής σ' αυτή ή γυναίκα νά προσέξη μήπως την ήθ ή μάγας Αδελφίχη... Αυτός δέν παίρνει απο στείτα και ήθελε τό μπελλά της... Δώστε της ακόμα κι' ένα χαρμινό έκ μέρους μου...

Και έξακολουθήσε τον περιπάτο της χαμογελαστή ..

"Ο άλλος ποιητής Μπουαλώ συζητούσε κάποτε με τον βασιλέα της Γαλλίας για μια ποιητική συλλογή πού μόλις είχε έκδοθή. "Ο βασιλεύς ερώτησε τά ποιήματα της συλλογής αυτής καλά, άνθ ό Μπουαλώ τά κατάκρινε. Ή συζητήσις, σιγά-σιγά φούντωσε, και σέ μια στιγμή θυμού, ό Μπουαλώ είπε :

— Στο κάτω-κάτω, Μεγαλειότητε, κιά έξρω παραπάνω από σός όσον άφορά την ποίηση...

— Πράγματι ! άπήνησεν άπλωσ ό βασιλεύς. Κι' άμέσως άλλαξε κουβέντα.